

en halvtimmes maklig bekväm promenad. De släta vägarna är fulltecknade med kärleksklotter. Elisa och Luciano har skrivit: "Kärlek är att ha hittat varandra."

De räfflade vassa klipporna stiger nakna ur havet och landskapet är nästan nordiskt kargt. Det enda som växer är ginst och enorma agavekaktusar. Med visst besvär lyckas vi ta oss ner till vattnet och ta ett dopp innan vi är framme i Riomaggiore. Vattnet är alldeles grönblikt och skummande friskt.

Vi vandrar längs den här vägen flera kvällar, efter det att vi har upptäckt den charmiga trattorian La Lanterna i Riomaggiore. Massimo Del Canale serverar Cinque Terres bästa fisk, eftersom han har tumme med många fiskare som bara levererar till honom. Vi äter husets hemlagade fisksoppa, "cacciucco", inspirerad av det närliggande Toscana med tomater och vitlöksindräckt lantbröd. Underbart. Massimo bjuder också på gudomliga ugnsbakade fylla musslor; ett unikt recept med ströbröd och finskuren mortadellakorv. Här finns också "mesciua", en soppa från La Spezia gjord på bönor, kikärter, korngryn och grönsaker. Vi måste förstås också prova husets pesto, ljusgrön och krämig. Hela restaurangen doftar basilika och olivolja när den jättelika portionen bärs in.

Norr om Manarola är havsstigen betydligt mindre promenadvänlig. Vi möter flera italienskor i eleganta lågskor. De ser något förtvivalde ut och inte undra på. Tyskar och amerikaner är däremot utrustade med fotriktiga kängor och försedda med vandringsstav. Själva klarar vi oss bra med låga gymnastiskkor. Det här är ingen promenad som man skall utföra mitt på dagen när solen gassar som mest. Bara kortare partier drar stigen fram genom en skog och en urgammal olivlund som skänker svalka.

Växtligheten och blomsterprakten är fantastisk under den tidiga våren. Klöver, liljor och smörblommor frodas längs vägen. Blå och gulbrun iris växer vild tillsammans med lejongap och kristikorsblommor. Vi njuter av blommande timjan, ljung och röd valeriana. Humlor stora som en halv tumme och lyckligt omedvetna om att de är för tunga för att kunna flyga surrar oavbrutet från blomma till blomma tillsammans med bin och fjärilar. Över oss flyger svalor och havsmåsar. En enstaka gång ser vi också en rovfågel passera högt ovanför oss på väg mot de stora skogarna.

Efter drygt en timme är vi framme vid Corniglia. Av alla Cinque Terres fem orter är detta den enda som inte ligger nere vid havet. Och mycket riktigt. En oändlig sicksackstrappa leder upp. Vid trappans fot har någon skrivit "Corniglia 364 trappsteg" – det känns. Det går att åka bil, om man nu skulle råka ha en väntande privatchaufför, för här finns varken buss eller taxi.

Tack vare sitt isolerade läge har Corniglia bevarat sin ursprungliga atmosfär bättre än de andra orterna. Byn bjuder på ett litet pittoreskt torg med perfekt harmoni, där man gärna skulle sitta hela eftermiddagen och dricka vin och äta Liguriens små mjälla oliver till. För ensamvargar kan jag föreställa mig att Corniglia är en perfekt ort att övervintra på – inget hotell men gott om privat rumsuthyrning – en plats där man njuter av en unik havsutsikt. På kvällarna kan man vallfärda till vinstugan De Mananan som lagar en förträfflig kanin. Vi njöt i stora drag, plötsligt trötta på allt vad fisk och skaldjur heter.

Sträckan Corniglia–Vernazza visar sig vara något av Sen pärs. En och en halv timmes vandring, där stigen hela tiden går upp och ner i branta trappor. Men en liten grön rostig metallskylt visar ner till Guvana som bjuder på en fin sandstrand. Vi rastar och vilar oss i en lummig ekskog. Det blir värst att gå ner men när både ben och fötter börjar kännas ostadiga skymtar vi Vernazza långt borta.

Detta är nog den mest pittoreska orten av de fem. Gula, gröna och röda hus kantar den lilla hamnen. Gatorna är smala och är ofta inget annat än en trång gränd, som i Ligurien kallas för carugo. I Vernazza ska man inte räkna med lugn och ro. Här är det alltid proppfullt med folk på de många uteserveringarna. Här finns hamnkrogar, barer, pizzerior och kaféer. Den svartvitrandiga kyrkan tillägnad den heliga Margherita är Cinque Terres vackraste. Den ligger direkt intill havet som syns inifrån kyrkan genom dess stora glasfönster.

Monterosso är den stora orten. Hit kan man komma med såväl bil som tåg, om orken tryter. En och en halv timmes krävande promenad tar det från Vernazza. Här finns en stor strand och ett 20-tal hotell. Flera vittnar om att Monterosso har varit ett känt resmål i över hundra år.

I Monterosso bodde i många år Nobelpristagaren Eugenio Montale, som kanske mer än någon annan diktare speglar Liguriens dramatiska landskap. Det gamla tullvakthuset som han skildrat i en berömd dikt ligger kvar intakt uppe på en kulle och vaktar över Monterossos inlopp.

De inre delarna av Cinque Terre är glest befolkade och sällan besökta. Av en slump hamnade vi i den pytelilla byn Groppo med ett 50-tal invånare. En av dem är Fedora Rollandi, en energisk bondmora i 70-årsåldern som levt här i 50 år. Hon sköter själv sina vinodlingar och grönsaksland. Vi träffade henne i täppan bakom hemmet där hon också håller höns och kaniner. Fedora har ärtsängar och odlar bondebönor, tomater och kål. De knotiga vinstockarna får den bästa behandling man kan tänka sig. De nya gröna skotten binder hon upp med ginstkvistar som läggs i vatten, så att de blir ◉